

“Od kristjana se pričakuje junaštvo”

Koliko teh, ki bi se pustili križati vpričo osuplih tisočih pogledov gledalcev, ne zna krščansko pretrpeti zbadanja vsakodnevnega življenja! — Premisli torej, kaj je bolj junaško. (Pot, 204)

4. junij

Tako včeraj kot danes se od kristjana pričakuje junaštvo. Junaštvo v velikih bitkah, če je potrebno. Junaštvo — to bo najbolj običajno —, v majhnih vsakodnevnih spopadih.

Kadar se stalno borimo, z ljubeznijo in na ta navidez nepomembni način, stoji Gospod svojim otrokom vselej ob strani, kakor ljubeč pastir: *Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal počitek, govorí Gospod Bog.*
Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepčal, rejene in krepke obvaroval. Pasel jih bom, kakor je prav ... Varno bodo živele na svoji zemlji. Tedaj bodo spoznale, da sem jaz Gospod, ko bom zlomil palice njihovega jarma in jih rešil iz rok tistih, ki so jih zasužnjili.

Zatekam se v njegovo usmiljenje, njegovo sočutje, da bi ne gledal na naše grehe, ampak na zasluge Kristusa in njegove svete Matere, ki je tudi naša Mati, na zasluge očaka svetega Jožefa, ki je zanj skrbel, na zasluge vseh svetnikov.

Kristjan lahko živi v gotovosti, da ga bo Bog držal za desnico, če se bo le

hotel bojevati, kot beremo pri današnji praznični maši. Jezus, ki stopa v Jeruzalem, ko sedi na ubogem osličku, Kralj miru, je rekel: *nebeško kraljestvo si s silo utira pot in močni ga osvajajo*. Ta moč se ne kaže v nasilju proti drugim: je trdnost, s katero se bojujemo proti lastnim šibkostim in bedam; je pogum, da ne zakrijemo osebnih nezvestob; je drznost, da izpovemo svojo vero tudi v okolju, ki nam je nasprotujoče.
(Jezus prihaja mimo, 82)
